

Cuviosul Iosif Vatopedinul (+ 1 Iulie 2009)

Cuvinte duhovnicești

Nu mă voi mândri că aş fi dobândit ceva, fiindcă am fost delăsător în viața mea călugărească, totuși prin Harul lui Dumnezeu, mi-a dat Domnul și am gustat din toate tainele Împărăției cerurilor, despre care spune Domnul nostru că „Împărăția lui Dumnezeu înlăuntru vostru este”. Altfel aş spune minciuni. Am văzut și am pipăit viața cea mai presus de fire, așa precum vedem lucrurile sensibile și suntem absolut convinși de existența lor. Am trăit lângă oameni sfinți la Stavrovuni. Am trăit pe urmă la Sfântul Munte la picioarele aceluia erou (a Sfântului Iosif Isihastul), care după judecata mea, este înnoitorul monahismului de răsărit.

La întrebarea pusă de unul din ucenicii săi, când se afla de acum la Vatoped la o vârstă înaintată, „Gheronda, care este rodul atâtor ani de viață monahală ai tăi?”, a răspuns cu simplitate: „Să cad cu îndrăzneală de fiu în brațele Tatălui meu și să mă primească ca pe un fiu al Său adevărat”.

Călăuzea fiecare ucenic cu discernământ și finețe. Cuiva care l-a întrebat la ce să ia aminte, i-a răspuns: „Tu, copilul meu, să iei aminte să nu te împuținezi cu sufletul. Fiindcă nu te ajută trupul, să iei aminte să nu te împuținezi cu sufletul, fiindcă nu poți duce”.

Altuia, care era chinuit de obiceiuri rele și de necazuri, i-a spus: „Tu trebuie să porți

de grijă, să fii cu luare aminte. Dacă un om merge să ridice o piatră grea și o ține departe de trup, îi e cu neputință să o ridice, nu poate. Ca să poată ridica această piatră, trebuie s-o ia la pieptul lui. S-o strângă în brațele sale. Așa și tu, să-ți îmbrățișezi crucea”.

În funcție de răbdarea pe care o arătam în necazuri și ispite vine Harul. Și noi ne arătam măsura dragostei noastre pentru Dumnezeu prin răbdarea noastră. Voința noastră de a ne lupta se arată prin răbdare.

Cât de greu este să conduci suflete! Unul este sensibil, altul este aspru, altul are caracterul lui vechi și altul are năravuri rele. De dragoste și răbdare este nevoie. Dacă cinstești pe cineva și apoi îl necinstești cu ceva, după aceea o va rumega continuu și se va mâhni mereu împotriva Bătrânului și cine știe ce altceva va mai face. Uite, azi a frânt un smochin un frate mai mic, și m-am prefăcut că sunt nemulțumit, și văd cum îi cad aripile, că nu mai putea face nimic. L-am îmbrățișat cu dragoste, și așa îl fac să zboare, să alerge la treaba lui, la ascultare.

Recomandăm stăruința în programul duhovnicesc. Prin aceasta va fi îndepărtat marasmul ce cade asupra râvnei dumnezeiești și ne vom păzi de influența mediului rău ce ne împiedică să izbândim în țelul și scopul nostru. Atenția în păzirea programului, nu doar că nu primește cele cu lipsă dar evită și cele exagerate, fiindcă amândouă acestea tulbură echilibrul sufletesc.

Să atragem pe Domnul spre noi așa încât să se întipărească caracterul Lui luminos în sufletele noastre, să-L iubim pe El, precum „El ne-a iubit cel dintâi”. Fiecare gând și fiecare lucrare a noastră să țintească dragostea către Hristos și astfel grabnic Îl vom atrage, ca El să ne tragă către Dânsul. În fiecare zi, dimineața, seara, și dacă este cu putință în fiecare ceas, să readucem în noi înșine chipul lui Hristos prin viața Lui, prin minunile Lui, prin cuvintele Lui, prin rugăciunile Sale către Tatăl pentru noi, prin făgăduințele Lui cele prea dulci și îndeobște prin iubirea Sa mai presus de fire către noi, și atunci îndată vom simți lucrarea Lui în sufletele noastre prin care ne va preschimba și ne va face precum este El. Vom deveni adică „creștini - Χριστιανοί.